

Strigătul pietrelor

16 noiembrie 2004

Evelyn Mangîru

Noi, adventiștii de ziua a șaptea, am fost binecuvântați de Dumnezeu cu adevărul prețios care, dacă ar fi fost primit cu sinceritate, ar fi condus la încheierea mării lupte dintre bine și rău. Și nu uităm că am fost binecuvântați. Dimpotrivă, de multe ori ne mândrim excesiv cu „superioritatea” noastră teologică. Uităm însă că numai faptul de a fi primit pe adresa noastră poștală adevărul nu ne face cu nimic mai buni decât alții. Important este ce am făcut cu el după ce ne-a fost înmănat de solii Domnului.

Sunt mulți cei care afirmă că solia 1888 a fost acceptată de biserică. Dacă este așa, unde este? După ce am primit-o, ce am făcut cu ea? Vreau să o văd astăzi scrisă, comentată, publicată, predicată, dezvoltată, discutată, explicată, învățată de teologii, predicatorii, instructorii și laicii vremii. Dacă se recunoaște faptul că aceasta „este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (Ellen White, TM 91, 92), de ce simpla rostire a expresiei „solia 1888” declanșează reacții așa de ciudate? Cineva ridică din sprâncene, mirat, altcineva face un pas înapoi, mimând graba, unii contracarează, alții se enervează și toată lumea sfârșește prin a pune punct unor propoziții neterminate... Cum poate un adevăr care „a fost acceptat,” așa cum se susține, să producă atâta disconfort? Cum poate un adevăr menit să pună capăt mării controverse să creeze atâta tulburare în mijlocul celor care „l-au acceptat”?

Istoria se repetă. Când Isus „S-a apropiat de Ierusalim, spre pogorâșul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile prea înalte!” Unii Farisei, din norod, i-au zis lui Isus: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” Și El a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19:37-40).

Fariseii nu se simțeau confortabil asistând la primirea pe care I-o făceau ucenicii lui Hristos în cetatea Ierusalimului. Nu citiseră ei de atâtea ori Zaharia 9:9: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”? Cu siguranță, ei susțineau că acceptă orice adevăr din Sfintele Scripturi, inclusiv acela care profetiza intrarea Mântuitorului mult așteptat pe porțile Ierusalimului. Numai că în împrejurările respective acest adevăr le producea un mare disconfort. „Nu acum este momentul! Nu! Nu acesta

este împăratul! Nu El! Nu așa se explică versetul! Nu așa și nu acum! Nu se împlinește acum! Nu acesta este adevărul! Ați înțeles greșit! Tăceți! Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.”

Nu spun nici o noutate atunci când afirm că din poporul lui Dumnezeu fac parte și oamenii de alte religii, nu numai adventiști de ziua a șaptea. Ei prețuiesc adevărul pe care l-au cunoscut despre Dumnezeu și îl lasă să dea rod în viața lor. Ei sunt cei care, fără să știe, așteaptă ca Laodicea se se trezească din lunga ațipire și să dea marea strigare a îngerului al treilea. Ei nu se sfiesc să strige adevărul, în măsura în care l-au cunoscut, și este o încântare să vezi cu cât entuziasm vorbesc despre dragostea lui Tatălui. Nimic nu îi ține pe acești oameni departe de adevărul prezent și de nunta Mielului, cu excepția indiferenței Miresei de a se pregăti pentru marea sărbătoare.

„Ce puțină răbdare s-a manifestat, câte cuvinte amare s-au rostit și câtă condamnare a existat din partea celor care se declară a fi copiii lui Dumnezeu, împotriva aceluia care nu au aceeași credință ca noi. Mulți au privit la aceia care fac parte din alte biserici ca la niște mari păcătoși, deși Domnul nu îi privește așa. Cei care privesc astfel la membrii altor biserici, au nevoie să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Poate că cei pe care ei îi condamnă au avut puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care mulți dintre membrii bisericii noastre au avut-o, poate că ar fi avansat mult mai rapid, și și-ar fi prezentat credința mult mai bine înaintea lumii. Despre aceia care se laudă cu lumina lor, și totuși nu umblă în ea, Hristos spune: ‘«De aceea vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume [adventiștii de ziua a șaptea, care au avut mare lumină], vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.» În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor»’” Mat. 11:22-25 (Ellen G. White, Review and Herald, 15.08.1893).

Recent, am avut plăcerea să descopăr pe internet o carte care demonstrează încă o dată că adevărul despre caracterul lui Dumnezeu este cercetat de mulți copii sinceri ai lui Dumnezeu de alte religii. Poziția autorului este deosebită, mai ales datorită faptului că biserica din care face parte crede în iad și pedeapsa veșnică. Cartea se intitulează *The River of Fire* (Râul de foc), și a fost scrisă în 1980 (inițial, sub formă de predică pentru o conferință în SUA) de un ortodox grec, medic de profesie – dr. Alexandre Kalomiros.

„Este Dumnezeu cu adevărat bun? A creat Dumnezeu iadul?” Acestea sunt întrebările la care a încercat să răspundă autorul, stimulat de dorința de a înțelege cum poate un Dumnezeu iubitor să Se răzbune și să îi pedepsească pe cei care nu răspund invitației Sale mântuitoare. Înainte de a reda câteva citate din această carte, doresc să menționez că ea cuprinde și concepții pe care noi nu le împărtășim și care vin în contradicție cu adevărul descoperit Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Așadar, nu susțin că studiul lui A. Kalomiros constituie un etalon teologic, ci doar mă bucur să constat că oameni care habar nu au despre solia îngerului al treilea încearcă să înțeleagă, cu adevărul pe care îl au la dispoziție, concepte pe care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar fi trebuit de mult să le primească cu bucurie și să le vestească lumii. Dar

„lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (EGW 1888 Materials, vol. 4, 1575).

Alexandre Kalomiros scrie:

„Care este cauza stingerii dragostei de Dumnezeu? Răspunsul clar este păcatul. Păcatul este norul întunecat care nu lasă lumina lui Dumnezeu să ajungă până la ochii noștri. Dar păcatul a existat dintotdeauna. Cum am ajuns deci în această stare, în care nu numai Îl ignorăm pe Dumnezeu, ci chiar Îl urâm? Atitudinea contemporană a oamenilor față de Dumnezeu nu este una de ignoranță sau simplă indiferență. Dacă îi cercetăm cu atenție pe oameni, constatăm că ignoranța sau indiferența lor este atinsă de o ură adâncă. Dar nimeni nu urăște ce nu există.

Cred că astăzi oamenii cred în Dumnezeu mai mult decât în orice altă epocă în istorie. Oamenii știu despre Evanghelie, învățătura Bisericii și despre creația lui Dumnezeu mai mult decât oricând. Ei au o conștiință profundă a existenței Lui. Ateismul lor nu este cu adevărat necredință, ci o aversiune față de Cineva pe care-L cunoaștem bine, dar pe care-L urâm din toata inima, ca și demonii.

Îl urâm pe Dumnezeu, de aceea Îl ignorăm, trecându-L cu vederea și pretinzând că suntem atei. De fapt Îl considerăm dușmanul nostru. Negația este răzbunarea noastră, ateismul este înverșunarea noastră.

De ce Îl urăsc oamenii pe Dumnezeu? Îl urăsc nu numai pentru că faptele lor sunt întunecate în timp ce Dumnezeu este lumina, ci și pentru că Îl consideră un iritant, un pericol iminent și veșnic, un adversar în tribunal, un oponent în fața legii, un procuror public și veșnic. Pentru ei, El nu mai este Doctorul Atotputernic care a venit să-i scape de boală și moarte, ci un judecător crud și un procuror răzbunător.

Vedeți cum diavolul a reușit să-i facă pe oameni să creadă că Dumnezeu nu ne iubește cu adevărat, că El se iubește doar pe Sine, și că ne primește doar dacă ne comportăm cum vrea El; că dacă nu ne comportăm cum ne-a poruncit, atunci ne urăște și că este atât de jignit de insubordonarea noastră încât ne face să plătim prin chinuri veșnice, create de El pentru acest scop.

Cine poate iubi un torționar? Chiar și aceia care încearcă din greu să scape de mânia lui Dumnezeu nu Îl pot iubi cu adevărat. Ei se iubesc doar pe ei înșiși, încercând să scape de răzbunarea lui Dumnezeu și să prindă fericirea veșnică prin încercarea de a se face plăcuți acestui Creator înfricoșător și foarte periculos.

Înțelegeți oare acest atac al diavolului împotriva Dumnezeului atot-iubitor și bun? De aceea în greaca i s-a dat diavolului numele *diavbolo* – ,calomniatorul.”

„Probabil începutul interpretării greșite a dreptății lui Dumnezeu a fost traducerea cuvântului grecesc *dikaiousune*. Nu că ar fi o traducere greșită, ci pentru că fiind un cuvânt preluat din civilizația greacă păgână și umanistă, era încărcat cu semnificații care puteau duce ușor la greșeli.

În primul rând, *dikaiosune* pare a se referi la o distribuție echitabilă. Din această cauză, este reprezentată printr-o balanță. Cei buni sunt răsplătiți și cei răi sunt pedepsiți de societatea umană într-un mod echitabil. Aceasta este justiția omenească, cea care se împlinește în tribunal.

Aceasta este oare și dreptatea lui Dumnezeu?

Cuvântul *dikaiosune* este traducerea cuvântului evreiesc *tsedakav*, care înseamnă ‚energia divină care împlinește mântuirea omului.’ Este paralel și aproape sinonim cu un alt cuvânt evreiesc, *hesed*, care înseamnă ‚milă, ‚îndurare, ‚dragoste’ sau cu un alt cuvânt, *emeth*, care înseamnă ‚fidelitate’ sau ‚adevăr.’ După cum vedeți, aceste cuvinte dau o cu totul altă dimensiune noțiunii biblice de dreptate. Acesta este înțelesul dat de Biserica dreptății lui Dumnezeu. În felul acesta au înțeles-o Părinții Bisericii. ‚Cum Îl poți numi pe Dumnezeu drept,’ scrie Isac Sirul, ‚când citești pasajul cu lucrătorii din vie? <Prietene, nu ți-am făcut nici o nedreptate; I-am dat acestuia din urmă la fel ca și ție, care ai lucrat de la primul ceas. Este ochiul tău rău, pentru ca eu sunt bun?>’ ‚Cum poate un om să-L numească pe Dumnezeu drept,’ continuă Sf. Isac, ‚când citește pasajul despre fiul risipitor, care și-a risipit averea într-o viață destrăbălată, dar pentru pocăința arătată, tatăl a alergat la el și i-a căzut la piept și i-a dat putere peste toată averea lui? Chiar Fiul Său ne-a spus aceste pilde ca să credem și ca ele să mărturisească despre El. Unde este dreptatea lui Dumnezeu, dacă pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi?’

Vedem deci că Dumnezeu nu este drept în înțelesul omenesc al cuvântului, ci dreptatea Lui înseamnă bunătatea și dragostea Lui, care sunt date într-un fel nedrept, adică Dumnezeu dă întotdeauna fără a lua nimic înapoi, și dă unora ca noi, care nu merităm să primim. De aceea Sf. Isac ne învață să nu numim pe Dumnezeu drept, căci dreptatea Lui nu se manifesta în ceea ce te privește. Dacă David îl numește drept, Fiul Lui ne-a arătat că El este bun și îndurător. <El este bun cu cei răi și vicleni.>”

„A spune deci că Dumnezeu îi părăsește pe cei răi este ca și cum am spune că soarele îi părăsește pe cei orbi.”

„Cei mai mulți creștini, chiar și cei ortodocși, au căzut în această capcană. Ei Îl consideră pe Dumnezeu responsabil de iertarea sau pedepsirea noastră. Aceasta, frații mei, este o teribilă minciună, care-i face pe mulți să piardă viața veșnică, cel mai adesea pentru că gândind la dragostea lui Dumnezeu, se conving pe ei înșiși că Dumnezeu în dragostea Lui îi va ierta. Dumnezeu iubește întotdeauna, iartă întotdeauna, este întotdeauna prietenul omului. Dar cel care nu iartă niciodată, care nu este niciodată prietenul omului este păcatul, pe care nu-l vedem cum ar trebui. Păcatul ne distruge sufletul independent de dragostea lui Dumnezeu, pentru că păcatul este exact calea care se îndepărtează de Dumnezeu, zidul care ne desparte de El, căci păcatul ne distruge ochii spirituali ca să nu vedem lumina Lui. Demonii vor să ne facă să gândim despre mântuirea noastră sau despre moartea veșnică în termeni juridici. Ei vor să ne facă să credem că mântuirea sau moartea veșnică țin de decizia lui Dumnezeu. Nu, frații mei, trebuie să ne trezim, pentru a nu fi pierduți. Mântuirea sau moartea veșnică nu țin de hotărârea lui Dumnezeu, ci țin de hotărârea noastră, de voința noastră liberă pe care Dumnezeu o respectă în mod absolut. Să nu ne amăgim singuri cu această încredere în dragostea lui Dumnezeu. Pericolul nu vine de la Dumnezeu, ci de la noi înșine.”

Varianta în limba română a cărții poate fi citită la adresa:

http://www.ortho-logia.com/Romanian/riul_de_foc.htm

Varianta în limba engleză se găsește la adresa:

http://www.orthodoxpress.org/parish/river_of_fire.htm
